

прекаратъ дългитѣ зимни нощи. Женитѣ предяха, а мъжетѣ се разговаряха. Една вечеръ при тѣхъ бѣше дошла и Изабела.

Нѣкой отъ събранитѣ помоли Варвара, кърмачката да разкаже на Изабела *нѣкоя* приказка, на което тя бѣше голѣмъ майсторъ.

Варвара разказа приказката за тритѣ мъдреци (вълхви), които дошли да се поклонятъ на И. Христа, когото узнали по звездата, че той се е родилъ. „Следъ единъ день е Богоявление. Всѣка година срещу Богоявление тритѣ вълхви слизатъ отъ небето при царската планина и който ги срещне, когато слънцето залѣзва, каквото поиска отъ тѣхъ, тѣ му подаряватъ“ — завърши разказа си старата Варвара.

Ами всичко това истина ли е? попита Изабела.

— Истина е, какъ да не е истина! отвърна Варвара.

— Много ли е далечъ царската планината, отдето слизатъ вълхвитѣ, попита пакъ малкото момиче.

— Далече е, много е далечъ — едине день пѣтъ оттука, отвърна старата кърмачка, безъ да подозира, защо детето я разпитва.

Изабела се замисли. Скоро тя напусна събранието и се прибра въ стаята си. Но сънъ я не хвана.

— Ще отида на царската планина да срещна вълхитѣ, когато слизатъ отъ небето и ще поискамъ да ми върнатъ татка.

Тази мисль дълбоко заседна въ главата на детето и то вече вѣрваше, че ще може да я изпълни,

II

Преци да съмне, Изабела стана, облече се, взе въ една чанта малко храна и безъ да се обади нѣкому, незабелезано излѣзе навънъ и се упути къмъ синѣщата се планина, като си мислѣше, че тя е сжщата планина, отдѣто ще слѣзатъ вълхвитѣ тази вечеръ срещу Богоявление, споредъ разказа на старата Варвара.

Полето бѣше покрито съ снѣгъ и пусто. Студенъ вѣтръ духаше. Изабела рѣдко срѣщаше нѣкой